

του ὄπου ὡς γιγαντώδης μέλισσα ἀνθολογεί ἀνη τεράστια τῆς ἀλαστροποιίας, γλυπτικῆς, μεταλλοτεχνικῆς, κομψουργικῆς, ἐπιπλατεχνικῆς καὶ τῆς ἐν γένει βιοτεχνικῆς. Περιῆλθε Λονδίνον, Παρισίους, Βιέννην, Λειψίαν, Ίέναν, καὶ ἔφερον, ἔφερον, ἔφερον. Τὸ πρῶτο φθάσιμο ξεμπαλαρίζεται σήμερον. **En avant, Messieurs les emballeurs!**

Ἐν ἰδιαιτέρῳ τεύχει ἐξεδόθη ὁ **Κοριολάνος** τοῦ Σαίξπηρ μετάφρασις τοῦ κ. Μ. Ν. Δαμιράλη. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ ἐλλόγιμος οὗτος νέος τρέφει ἰδιαιτέραν στοργὴν πρὸς τὸν ἀθάνατον τῆς Ἀγγλίας δραματοποιού. Κάτοχος ἐντελῶς τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης μετ' ἀξιεπαίνου ζήλου ἀφιέρωσε τὰς ὥρας τῆς σχολῆς αὐτοῦ εἰς μεταγλώττισιν τῶν ἀριστοουργημάτων τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ. Ἐκτὸς τοῦ **Κοριολάνου** ἤδη ἔχομεν ἐξ αὐτοῦ καὶ ἄλλας μεταφράσεις· ἐν ἀπάσαις δὲ ἐτήρησε γλώσσαν καθαρῆσαν καὶ ἐφ' ὅσον ἦτο δυνατὸν ὁμοειδῆ.

Βεβαίως ἡ γλώσσα ἢ ἐχρήσατο ὁ κ. Δαμιράλης δὲν εἶνε ἀμεμπτος καθ' ἑαυτὴν καὶ ἡ ἐπιχειρήσις αὐτοῦ δεῖται πλειονος ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἀποκρούσωμεν καὶ ὅτι ἡ μετάφρασις ἡραμάτων τοῦ Σαίξπηρ εἶνε ἔργον δυσχερέστατον ὅπωςδὴποτε διὰ τῶν μεταφράσεων τοῦ κ. Δαμιράλη τὸ ἐλληνικὸν θέατρον ἀποκτᾷ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον εὐπρόσωπα κείμενα τοῦ Σαίξπηρ, ὁ δὲ **Κοριολάνος** ἰδίᾳ εἶνε ἐν ἐκ τῶν πρωτίστης δυνάμεως δραμάτων αὐτοῦ, τὸ ὅποιον τάχιστα πρέπει νὰ καταστῆ γνωστὸν εἰς τὸ δημόσιον εἴτε διὰ τῆς ἀναγνώσεως εἴτε διὰ τῆς ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλίας.

ΣΤΑΦΙΣ

Ἀπὸ τὰς Πάτρας τηλεγραφοῦσιν ὅτι ἐλληνικὸν ἀτμό-

Τοῦτο ἦν μεγάλη ἐκδήλωσις τῶν κατοίκων τοῦ δήμου πρὸς τιμὴν τοῦ Ἰακώβου Γρανδὲν, δι' ὃν ὑπερηφανεύοντο, τῆς ὥραιας Ἰωάννης, ἣν ἐπὶ διετίαν ἐθεώρουν νεκράν καὶ τοῦ γηραιοῦ λοχαγοῦ, ὅστις μ' ὄλην τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ ἦν πάντοτε ὁ δήμαρχος των.

Οἱ ἄνθρωποι τῆς Μαρτίλ δὲν εἶναι ἀχάριστοι, γνωρίζουσι τὰς ἀποδοθείσας ὑπηρεσίας· δὲν εἶχον λησμονήσῃ, οὐδὲ θὰ λησμονήσωσιν ποτε τὴν ἀξίαν καὶ ἐνεργὸν διαγωγὴν τοῦ Ἰακώβου Βαιγιάν ἀπέναντι τῶν Πρώσων.

Ἀναμφιβόλως πάντες δὲν θὰ ἦναι τὴν ἐσπέραν, ὑπὸ τὴν στηθεῖσάν ἐν τῷ κήπῳ τῆς δημορχίας σκηνήν, ἐν τῇ τραπέζῃ δι' ἑκατὸν πρόσωπα παρασκευασθεῖσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ δημορχείου, πρὸ τοῦ χοροῦ, θὰ γίνῃ τὸ συμπόσιον τῶν νέων καὶ νεανίδων ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν μελῶν τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου· περιπλέον ἐκάστη οἰκογένεια θὰ μετὰ τῆς ἑορτῆς. Οἱ ἄποροι ἢ μᾶλλον οἱ ἐνδεεῖς, διότι οἱ πρῶτοί εἰσι σπάνιοι ἐν Μαρτίλ, οὐδένα λόγον ἔχουσι νὰ δυσαρρεσιθῶσιν, διότι τὴν προτεραιάν τρισχίλια φράγκα διενεμήθησαν αὐτοῖς.

Ἐκτὸς τούτου τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ἐγνωστοποίησεν ὅτι εἰς τὸ ταμεῖον ἦσαν κατατεθειμέναι δώδεκα χιλιάδες φράγκων προωρισμένων εἰς προικοδοτήσιν τριῶν νεανίδων τοῦ δήμου, αἱ ὅποια θὰ ὑποδειχθῶσιν ἀκολούθως μετὰ διάσκεψιν τοῦ συμβουλίου καὶ τῶν καλλιτέρων οἰκογενειάρχων.

πλοῖον «Ἀργολίς» παραλαβὸν 1300 βαρέλια καὶ 1036 κιβώτια σταφιδοκάρπου λίτρας 431,978 ἀναχωρεῖ δι' Ἀγγλίαν.

Ἐσαύτως ἀπὸ τὰς Πάτρας ἀγγλικὸν ἀτμόπλοῖον **Granda** παραλαβὸν βαρέλια 2066 καὶ κιβώτια 16,076 σταφιδοκάρπου λίτρας 1,887,252 ἀποπλέει εἰς Λονδίνον.

Ἐσαύτως ἀτμόπλοῖον αὐστριακὸν **Cenqalusia** παραλαβὸν σάκκους 699 σταφιδοκαρπῶν ἐκ λιτρῶν 75,299 ἀποπλέει εἰς Τεργέστην.

ΠΕΙΡΑΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΕΓΚΑΙΝΙΑ «ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ»
(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πειραιεύς, 4 Σεπτεμβρίου.

Μὴ θέλων φαίνεται ὁ κ. Μουτζόπουλος ν' ἀφήσῃ τὴν δόξαν τῶν ἐγκαινίων καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ ἀγίου εἰς τὸν κ. Σκυλίτσιν, ἐπεσπεύθη ἡ ἐγκαινιάσις τοῦ ναοῦ τούτου, ὅστις στρυμωγμένους μᾶλλον ἢ τοποθετημένους μεταξὺ οἰκιῶν, ἔχει ἐνώπιόν του τὸ πέλαγος τῶν τεσσάρων πλατειῶν «Κοραῆ», μίαν τῶν ὁποίων ἀξιολόγη ἡδύνατο νὰ καθέξη, ἀντὶ νὰ φαίνεται ὡς μαγητὴς ἐν θέσει ἀμύνης πρὸ ἀπεράντου πεδιάδος καὶ ὑπὸ τὰς ὑπωρείας ὄρους. Ὁ ρυθμὸς τοῦ καλῶς, ἀλλ' ἡ εὐρυχωρία του στενὴ τὸ πλάτος καὶ ἄπειρος ἐν δυσαναλογίᾳ κατὰ τὸ ὕψος ὁμοιάζει *μουλκαίτικῃ* στενοκεφαλῇ δημοδιδασκάλου. Τὰ τετράγωνα καὶ κορτὰ ἀνωθεν κωδωνοστάσια ἔχουσι τι τὸ συγγενὲς μετὰ τὰ Μανιάτικα *καρσούλια* ἀν' ὅχι μετὰ τοὺς πύργους τῆς Βενετίας. Ἡ ἐξωτερικὴ του ὄψις ἐπιβάλλουσα ὑπὸ χρωματισμὸν κρέμῃ ἢ μᾶλλον κρεμμυδί. Ἡ ἐσωτερικὴ, ἀκόμη ἀδιώρθωτος καὶ συνεπῶς λευκὴ. Καπελλωμένους ἀπὸ πολλοὺς *κοιμπέδες* μεταξὺ τῶν ὁποίων

Τὸ ὄνομα τοῦ γενναίου δωρητοῦ δὲν ἐλέχθη, ἀλλ' ὁ Ἰακώβος Γρανδὲν γνωρίζει ὅτι ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ οὐδεμίαν παραλείπει εὐκαιρίαν προκειμένου περὶ ἀγαθοεργίας.

Ὁ μαρκήσιος, ἡ μαρκησία καὶ ὁ υἱὸς αὐτῶν διῆλθον τὴν νύκτα ἐν Βωκοῦρ· ἀφίκοντο πρὸ ὀλίγου εἰς Μαρτίλ μετὰ τῆς κυρίας καὶ δεσποινίδος Ἐρριέττης Δεσιμαίτζ.

Ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ Ἰακώβου Βαιγιάν πολλοὶ ἴστανται περιέργοι ἀναμένοντες τοὺς μελλονύμφους.

Πάντες δὲ ἠρώτων ἀλλήλους.

— Ποῖος λοιπὸν εἶναι ὁ ὠραῖος οὗτος νεανίας;

Ὁ Λανδρὸν, ὁ πιστὸς ὑπηρετὴς καὶ ἀφωσιωμένος φίλος τοῦ μαρκησίου Σαμαράνδ, εἶναι ἐκεῖ, οἱ δὲ ἰδόντες αὐτὸν φέροντα μικρὸν κιβώτιον ἐξ ἐβένου πλουσίως γεγλυμμένον νομίζουσιν ὅτι τοῦτο περιέχει γαμήλιον δῶρον διὰ τὴν μελλονύμφον.

Τοῦτο εὐκόλως ἡδύνατο νὰ μαντεύσῃ ἕκαστος.

Μέχρις οὗ τὸ μυστηριώδες κιβώτιον ἀνοιχθῆ, ὁ Λανδρὸν εἰς ὃν ἀνετέθη, ἐκρυψεν αὐτὸ ἐν τῷ οἴκῳ, ὅπως τὸ ἀναλάβῃ κατὰ τὴν κατάλληλον στιγμήν. Ἄλλως ἢ Ἰωάννα δὲν ἀναμένει πλέον ἄλλο δῶρον, ἐπειδὴ καὶ ἔλαβεν ὅλα, τὰ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ μνηστῆρός της, δῶρα μέτρια, ἀνάλογα πρὸς τὰ μέσα των, τὸ τῆς κ. Δεσιμαίτζ καὶ τὸ τῆς δεσποινίδος Ἐρριέττης, δύο κομψὰ κοσμήματα ἀνάλογα διὰ τὴν σύζυγον ἀξιωματικοῦ ἀνευ περιουσίας· τέλος τὰ τοῦ μαρκησίου, καὶ τῆς μαρκησίας, τὰ ὅποια οὐδόλως εἶναι ἀνάλογα

διακρίνεται ὁ κεντρικός ὅστις προώριται νὰ συμπεριλάβῃ ἐν εἰκόνι τὸν Θεόν.

Ὁ ναὸς λοιπὸν οὗτος ἀπὸ χθὲς σημαιοστεφῆς, ἔχων ὀφιν πολεμικοῦ πλοίου ἐν ἐπισήμῳ ἡμέρᾳ μὲ τὰς ποικιλοχρόους—πλὴν φεῦ! ξεθωριασμένας—σημαίας του καὶ τὴν ἀένανον κωδωνοκρουσίαν του ἐκάλει τοὺς πιστοὺς καὶ περιέργους ὑπὸ τὰς ἐπιβλητικὰς στοάς του ὅπου παράταξις διίσκων μετὰ τινων ἐγκαθέτων χαρτονομισμάτων, βροχὴ ἀνθόνερου καὶ «βοήθειά σας» τῶν ἐπιτρόπων καὶ χαλαζα δεκαρῶν ἀνέμενον τοὺς προσερχομένους. Αἱ ἐργάτιδες τῶν ἐργοστασίων ἐνδυθεῖσαι τὰ καλὰ των, οἱ νησιῶται περιβληθέντες τὴν ἐν τριγμῷ καὶ βριγμῷ ὀδόντων ἀκολουθοῦσαι αὐτοὺς *μαλόνοιον* βράκταν καὶ τὰς ἀμιλλωμένας πρὸς τὰ κωδωνοστάσια τοῦ ναοῦ ὑψικαρήνους φεσάρας των, ἐκάστη φεσοὶ κρεμασθεῖσα εἰς τὴν μακρυτενεστάτην φούντα της, αἱ ὠραῖαί μας προσωποφανισθεῖσαι ἐντὸς ἰσολέμων καπελλίνων καὶ κᾶτι λαμπάδες—μὰ τί θεολαμπάδες!—ἀκολουθοῦμεν ἀπὸ τινα μικροσωμότερα καὶ ἀντιστρόφου εὐθύτητος αὐτῶν γραῖδια, ὅλα αὐτὰ ἀναμιξ, συμπλέγδην, κουλουβαχατιστὶ ἀπετέλουν τὸν πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ ναοῦ ὄγκον, ὄγκον κινούμενον, εἰσερχόμενον, ἐξερχόμενον, πηγαίνον ἐρχόμενον ὡς παλίρροια Εὐρίπου, θέτοντα τὸ χέρι πρὸς ἐξαγωγὴν κερμάτων καὶ προφύλαξιν ἐκ τῶν λωποδυτῶν, ποῦ μὲν λαμβάνοντα ἀγαλματώδη στάσιν ἐξ εὐλαθείας πρὸς τινα εἰκόνα, ποῦ δὲ ἀφαιρούμενον χάσκοντα ἐκ θαυμασμοῦ πρὸς ἄλλην ἔνσαρκον εἰκόνα. Καὶ τέλος ἐν τῇ φιλευσεβείᾳ συζητήσῃ περὶ τῶν τροπαίων τοῦ *τουρκογάγου* ἁγίου Κωνσταντίνου μὴ παραλείποντα καὶ τὴν πολιτικὴν του λίμαν ἐν ἧ Μουτζόπουλος καὶ Σκυλίτσας ἐμάχοντο ὡς «ἐνεστῶς» καὶ «μέλλων» εἰς «ὀριστικὰς» καὶ «εὐκτικὰς» ἐγκλήσεις καὶ ἀπειλητικὰς μεταξὺ τοῦ ὄχλου ἀντεγκλήσεις.

Οἱ ἐντὸς ἱερουργοῦντες πανοσιώτατοι πατέρες οἶονεῖ ἐκδικούμενοι τὴν ἀγρυπνίαν ἣν χάριν τοῦ νεοεγκατασταθέντος τῇ πόλει μας ἁγίου ὑπέστησαν ἀπὸ χθὲς, εἶχον βάλλει τοὺς πλέον διαπασῶν, *κοιτράλιτο*, διατόρους τόνους τῶν φωνῶν· καὶ ἦτο τοῦτο μία δικαία κᾶπως διαμαρτύρησις κατὰ τῆς ἀξιώσεως τῶν ἀρχῶν τοῦ νὰ δοθῇ μάχρας εἰς τὴν πανήγυριν πρὸς περισσοτέραν ἐπισημοποίησιν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν δὲν ἦτο εἰς ὀκιγώτερον δικαιολογημένους λόγους τῆς ἀρχῆς ἂν ἀποβλέψωμεν πρὸς τὸ καθιερωθῆν ἔθιμον τοῦ σεβασμοῦ τῆς θελήσεως τῶν ψυχόραγούντων.

Τοιαύτην ἐξ ἐφόδου ἄλωσιν τοῦ ναοῦ παρὰ τοῦ πρὸ τῶν πυλῶν του συνωστιζομένου πλήθους μετὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ Σεραφεῖμ Ἄρτης «ἄρατε πύλας» δὲν πιστεύομεν νὰ ἀπῆντησεν ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος εἰς τὰς νικηφόρους μάχρας του. Φουστὰι κατεπατήθησαν, καπέλλα ἀγέρωχα εἰς κλάκ μετεβλήθησαν, γυναῖκες ἐμωλωπίσθησαν καὶ ἄνδρες ἐπληρώθησαν! Καὶ μετὰ τοιαύτην *φωρικὴν* καὶ περιφανῆ νίκην, ἐπαιάνισε καὶ ἡ «φιλαρμονικὴ» τρίοργανος τοῦ δήμου μουσικὴ εἰς τὰ προπύλαια τοῦ ναοῦ τὰ ἐπινίκια «Ἐρην-Ἐρηνάκι μου» καὶ τὴν «πῆτα τοῦ σπανοῦ» συγκινήσασα τὰ πλήθη ἅτινα διελύθησαν ἡσυχῶς καὶ ἐπὶ παραδεισιακαῖς ἐλπίσιν ἐπανῆλθον εἰς τὰ ἴδια.

Ὡς ἐν ὀλίγοις ἠδυνήθημεν νὰ σᾶς μεταδώσωμεν τοιαῦτα ὑπῆρξαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ «Ἁγίου Κωνσταντίνου» ὅπερ ἔργον κατέχει τὴν *κύκλιον* θέσιν πρὸς τὴν γιγάντειον ἐργοδημιουργίαν τοῦ ἀπερχομένου δημάρχου Μουτζοπούλου καὶ τοῦ ὁποίου ὁ διάδοχος εὐχόμεθα νὰ φανῇ ὑπέρτερος ἐν ἔργοις πρὸς τὴν εὐμερίαν τοῦ τόπου καὶ διατήρησιν, ἂν θέ-

λῃ, τῆς δημοτικότητος αὐτοῦ, ἔστω καὶ μεταξὺ τῶν ζυπολύτων.

Τορὸς

ΑΠΑΓΩΓΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΒΑΛΗ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

(Ἐκ τοῦ Ζακυνθίου »Ἐξεταστοῦ»).

Ἐμβρόντητος καὶ ὑπὸ τὸ κράτος γενικῆς ἐξεγέρσεως καὶ ἀγανακτήσεως διατελεῖ ἡ κοινωνία ἡμῶν ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς παρελθούσης Τετάρτης, ἀφ' ἧς γενικῶς ἐγνώσθη τὸ σκανδαλώδες καὶ πρωτοφανὲς ἐνταῦθα τερατούργημα, ὅπερ ἀπετόλμησε γιαντισσαρικῶ τῷ τρόπῳ, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ βασιλέως, ὁ διοικῶν λαμβαρδιανῆ εὐνοία τὸν ἡμέτερον νομὸν κ. Μανωλάκης Βενιός.

Τὸ τερατούργημα τοῦτο εἶνε τὸ ἐξῆς: Ὁ κ. Δ. Σκούρτης ἢ Σπαθᾶρος ἔμπορος συνέζη, ἀπὸ δέκα ἡδῆ ἐτῶν, μετὰ τῆς Ρουμπίνης Παλαμηδᾶ, μητρὸς τεσσάρων τέκνων, ὧν τὸ τελευταῖον θηλάζει εἰσέτι. Ἡ γυνὴ αὕτη, περίπου εἰκοσιπενταετίς, καλλιπρόσωπος μᾶλλον καὶ λίαν κομψή, οὐχὶ δ' ἀμέτοχος καὶ φιλαρέσκου τινος ἐπιτηδεύσεως, ἐπέσυρε τὰ φλογερά βλέμματα τοῦ νομαρχοῦντος Βενιού, ὅστις διὰ πάσης ἐρωτῶντος μεθόδου ἐπειράτο νὰ τὴν καταστήσῃ κοινωνὸν τῆς πρὸς αὐτὴν ἐρωτικῆς μανίας του. Δὲν ἐπιμένομεν εἰς τὰς λεπτομερείας καὶ τὰ ἐπεισόδια τῆς ἐρωτικῆς ταύτης ἐκστρατείας, ἅτινα εἶνε τὸ θέμα τῆς καθημερινῆς ὀμιλίας τοῦ τόπου, οὐδὲ θέλομεν νὰ ἐξετάσωμεν μέχρι τίνος βαθμοῦ ἐπιτυχίας ἐστέφθη ἡ κυνηγετικὴ τέχνη τοῦ ἐρωτομανοῦς νομαρχοῦντος. Ἡ γυνὴ διαμαρτυρομένη ἐντόνως ἐπιβεβαιῶσθαι ὅτι τὴν ἐπολιόρκει σωρεία ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν καὶ δώρων καὶ ὑποσχέσεις περὶ ταχίστης συζεύξεως, ἐὰν συγκατετίθετο καὶ ἐνέδιδεν εἰς τὰς προτάσεις του.

Ὁ κ. Σκούρτης, μεθ' οὗ συνέζη ἡ ρηθεῖσα Ρουμπίνα Παλαμηδᾶ, εἶχεν ἀποφασίσει ὀριστικῶς νὰ τὴν στεφανωθῇ τὴν 4 7 βρίου, ἵνα νομιμοποιήσῃ οὕτω καὶ τὰ 4 τέκνα του. Τοῦτο μαθὼν ὁ νομαρχῶν κατέστη ἔτι μᾶλλον ἐπίμονος πρὸς τινων ἡμερῶν καὶ σφοδρότερος εἰς τὰς προσπάθειάς του, ὅπως παραπείθῃ τὴν γυναῖκα νὰ στέρξῃ εἰς τὰς προτάσεις του.

Βεβαιοῦται ὅτι ὑπάρχει ἐπιστολὴ, ἐν ἧ ὁ νομαρχῶν ἐξεφράζεται διὰ τῶν ἐξῆς περίπου: «Σὲ, τὴν ὁποῖαν ἀγαπῶ καὶ λατρεύω, ὅπως λατρεύει ὁ τυφλὸς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ὅπως τὸ παιδί τὸ γάλα ποῦ τὸ τρέφει—Ἡ ζωὴ μακρὰν ἀπὸ σὲ δι' ἐμὲ εἶνε βᾶρος.—Ἐὰν δὲν γίνῃ ὅ,τι θέλω δὲν θὰ παραπονεθῶ ἐναντίον κανενός, ἀλλὰ πᾶν ὅ,τι ὀρίζω νομιζῶ ὅτι δύναμαι νὰ τὸ καταστρέψω (δηλ. ἀπειλεῖ τὴν δυστυχῆ ὅτι θὰ αὐτοκτονήσῃ). Ρουμπίνα σύζυγέ μου! γνῶρισε καλῶς ὅτι ἄνευ σοῦ εἶνε ἀδύνατον ἐγὼ νὰ ὑπάρξω. Εἶσε ἡ ψυχὴ δι' ἐμέ. Δύναται σῶμα χωρὶς ψυχῆς νὰ ζήσῃ; Ὁχι.» Ἐτοί καὶ ἐγὼ, διότι ἐγὼ εἶμαι τὸ σῶμα, καὶ σὺ ἡ ψυχὴ: Ἐὰν ποτε περαστικὴ τὸν τάφον μου σιμώσῃς νὰ μὴ σταθῆς—ἡ πλάκα τί γράφει ν' ἀναγνώσῃς.—Παῦω δὲν δύναμαι πλέον ἢ χεῖρ μου τρέμει· ἐνθυμοῦ τὸν ἐξ αἰτίας σου δυστυχῆ, Μανώλην».

Ἐκαστος ἄς φαντασθῇ, ὁποῖαν ἐπιρροὴν ἠδύναντο νὰ ἐξασκήσωσιν ἐπὶ τοῦ πνεύματος νέας γυναῖκος, τοιαῦτα ἐρωτικὰ ἐκχύσεις, προερχόμεναι ἀπὸ τὸν Νομάρχην Ζακύνθου. Τὸ πρᾶγμα δ' ἐξηκολούθει λαθραίως ὑποδόσκον, ὅτε τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης Τρίτης, περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, διαμενουσῆς τῆς Ρουμπίνης Παλαμηδᾶ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς μητρὸς της, αἴφνης ἐμφανίζεται ἀπροσδοκῆτως μεθ' ὀρμῆς πυρώδους